

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 9Csp/70/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7917202621
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Zahorčák
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2023:7917202621.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudcom JUDr. Martinom Zahorčákom v spore žalobcu: Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653, so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, práv. zast.: Advokátska kancelária JUDr. Roman Kvasnica, advokát, s.r.o., so sídlom Sad A. Kmeťa 24, Piešťany, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX/X, D. E., práv. zast.: JUDr. Michal Michalovčík, advokát so sídlom Makovická 768/20, Svidník, o zaplatenie 3.233,06 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu zamieťa.

II. Žalovanému proti žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaných zaplatenia sumy vo výške 3.233,06 Eur s úrokmi a s úrokmi z omeškania a náhrady trov konania.

Žalobu odôvodnil tým, že pôvodným žalovaným F. G. a F. G. poskytol úver na základe Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 29.7.2003 č. 0551809455 vo výške 140.000,- Sk s ročnou úrokovou sadzbou 8,80%, ktorí sa zaviazali splácať v pravidelných mesačných splátkach po 1.800,- Sk. Daný úver bol zabezpečený ručením žalovaného A. B.. Pôvodní dlžníci neplatili riadne a včas v dôsledku čoho sa dostali do omeškania. Žalobca následne vyzýval pôvodných žalovaných ako aj žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy a to výzvami zo dňa 12.2.2014. Z dôvodu nezaplatenia ani po výzvach, podal žalobca dňa 15.7.2014 na tunajší súd žalobu, ktorou sa domáhal zaplatenia dlžnej sumy od pôvodných žalovaných a od žalovaného ručiteľa. Neskôr uzavrel žalobca so žalovanými Dohodu o splátkach, ktorej predmetom bolo umožnenie žalovaným zaplatiť dlžnú sumu v splátkach, čím sa so žalovanými dohodol aj na ukončení sporu a žalobu voči žalovaným vzal späť. Súčasťou danej dohody bolo aj uznanie dlhu zo strany žalovaných v zmysle § 323 zákona č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov – Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), ktorým žalovaní uznali pohľadávku žalobcu do dôvodu a aj do výšky, pričom dlh ku dňu vyhotovenia dohody (27.2.2012) mal predstavovať sumu vo výške 3.383,06 Eur (istina 2.287,23 Eur; zmluvný úrok 653,36 Eur; úrok z omeškania 442,47 Eur). Žalovaní v dohode súčasne prehlásili, že sú si vedomí toho, že ich dlh sa ďalej úročí 8,80 ročným zmluvným úrokom a 8 % ročným úrokom z omeškania z nesplatennej časti istiny. Taktiež si dohodli, že v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky vo výške 50,- Eur stratia žalovaní výhodu splátok. Žalovaní po podpísaní dohody zaplatili 3 splátky po 50,- Eur, ktoré boli v celom rozsahu započítané na istinu v dôsledku čoho sa znížila istina z 2.287,23 Eur na 2.137,23 Eur. Po zohľadnení úhrad dlžná suma predstavovala ku dňu 27.2.2015 sumu 3.233,06 Eur (istina 2.137,23 Eur, zmluvný úrok 653,36 Eur, úrok z omeškania 442,47 Eur). Z dôvodu neplatenia splátok žalobca vyzval žalovaných výzvami zo dňa 6.9.2016 na doplatenie dlžnej sumy. Nakoľko žalovaní nezaplatili svoj dlh ani po zaslaných výzvach, žalobca podal predmetnú žalobu. V závere citoval § 497 ObZ, § 558 zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov – Občiansky

zákonník (ďalej len „OZ“), § 517 ods. 2 OZ, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinného do 31.1.2013, § 10 c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom 1.2.2013, § 526 ods. 1, 2 OZ. K žalobe priložil splnomocnenie pre právneho zástupcu; výpis z OR žalobcu; Dohodu o splátkach a uznanie záväzku; výzvy na doplatenie neuhradených splátok; osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty, prehľad úhrad.

2. Po doručovaní žaloby žalovaným bolo oznámené súdu, že na žalovaných F. G. a F. G. bol vyhlásený konkurz (osobný bankrot).

3. Na uvedené reagoval žalobca tým, že trvá na podanej žalobe vo vzťahu k žalovanému v 3.rade – žalovanému ručiteľovi, na ktorého nebol vyhlásený konkurz.

4. Z dôvodu vyhlásených konkurzov na pôvodne žalovaných v 1.rade a 2.rade (F. a F. G.), tunajší súd uznesením 21.12.2017, sp.zn.: 9Csp/70/2017 konanie voči nim zastavil a nepriznal náhradu trov konania v právnom vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 1. a 2. rade. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.2.2018.

5. Následne sa k žalobe vyjadril žalovaný ručiteľ, ktorý vo svojom vyjadrení poprel nárok žalobcu. Tvrdil, že nárok žalobcu je premlčaný, keďže konečná splatnosť úveru mala nastať dňa 20.7.2013 a žalobca uplatniť pohľadávku voči žalovanému dňa 13.12.2017, čo je po uplynutí 3 ročnej premlčacej doby v zmysle § 101 OZ. Taktiež uviedol, že dohoda o splátkach a uznaní záväzku je podľa neho neplatná, lebo ide o formulárovú zmluvu, ktorej obsah nemohol žalovaný ako spotrebiteľ ovplyvniť. Podľa jeho názoru možno mať vážnu obavu, že podpísanie danej dohody žalovaným neodzrkadľovalo jeho skutočnú vôľu. Podľa jeho názoru predmetná podpísaná dohoda nemôže byť pre priemerného spotrebiteľa zrozumiteľná a určitá kvôli inštitútu uznania záväzku. Uzavretie dohody je podľa neho v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov – o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „ZoOS“), lebo žalobca mal využiť omyl a lesť v snahe dosiahnuť uznanie záväzku, prípadne úpravu ďalších nových záväzkov. Podpísaním predmetnej dohody si mal žalovaný ako spotrebiteľ zhoršiť svoje zmluvné postavenie, čo je v rozpore s § 54 ods. 1 OZ. Dohoda je podľa neho kvôli nezrozumiteľnosti, neurčitosti, rozpor s dobrými mravmi a kogentnými ustanoveniami spotrebiteľského práva, neplatná. Poukázal tiež na rozhodnutia Krajských súdov v Banskej Bystrici, sp.zn.: 12Co/82/2013; v Trenčíne, sp.zn.: 17Co/859/2015. V závere dodal, že predmetný poskytnutý úver by mal byť podľa neho v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov – o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) bezúročný a bez poplatkov kvôli absencii uvedenia RPMN v Zmluve o spotrebiteľskom úvere.

K vyjadreniu priložil splnomocnenie pre právneho zástupcu.

6. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca a uviedol, že dané uznanie je potrebné považovať za jednostranný právny úkon a preto nemôže ísť o spotrebiteľskú zmluvu a taktiež, že daným uznaním sa žalovaný nevzdal žiadnych práv, ktoré mu vyplývali zo Zmluvy o splátkovom úvere, práve naopak žalovaný získal výhodu splácať jeho dlh v splátkach. Okrem toho je potrebné dané uznanie posudzovať podľa jeho obsahu a nie podľa jeho označenia. Z uvedeného má vyplývať, že samotné označenie dohody ako právneho úkonu uzavretého v režime ObZ nemôže samo o sebe spôsobiť neplatnosť daného úkonu. Žalobca považuje svoj nárok za uplatnený včas z dôvodu, že žalovaný písomne uznal dlh, čím sa predĺžila premlčacia doba o 10 rokov a poukázal na to, že v čase podania prvej žaloby na súd v roku 2015 nebol jeho nárok ani z časti premlčaný.

Ďalej uviedol, že žalovaný si bol vedomý uznania svojho dlhu, pričom dohoda bola vyhotovená na jeho žiadosť a obsah dohody bol výsledkom rokovania oboch strán. Uznanie dlhu je nielen uvedené v názve dohody, ale aj v samotnom texte dohody. Tvrdenia žalovaného, že si nebol vedomý uznania dlhu považuje za právne irelevantné, lebo zákon nevyžaduje, aby subjekt právneho úkonu právnomu úkonu aj rozumel resp. táto skutočnosť nemá vplyv na platnosť právneho úkonu. Dodal, že žalovaný má plnú spôsobilosť na právne úkony. Žalobca má za to, že preukázal uznanie dlhu žalovaným, pričom žalovaný podľa neho nepreukázal opak. K tomu poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp.zn.: 17Co/167/2016.

Pokiaľ ide o bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, tak žalobca je toho názoru, že vzhľadom k tomu, že predmetom úveru bolo poskytnutie finančnej čiastky na rekonštrukciu domu, nevzťahuje sa na predmetný úver ZoSÚ.

7. Žalobca vo svojom ďalšom vyjadrení zopakoval svoje predošlé tvrdenia a argumenty a zdôraznil, že odo dňa poskytnutia úveru až do 13.10.2015 (posledná úhrada dlhu) bola na poskytnutý úver zaplatená suma 5.694,97 Eur, pričom z prehľadu splátok, ktorý predložil podľa neho vyplýva, že žalovaný vykonával splátky od 20.8.2003 do 13.10.2015 avšak s omeškaním a v nižšej sume ako bolo dohodnuté. Ďalej citoval § 192, § 151 ods. 1, § 186 ods. 2 CSP, ktorými opätovne poukázal na ním splnenú povinnosť tvrdenia a unesenia dôkazného bremeno a na neunesenie dôkazného bremena zo strany žalovaného. K vyjadreniu predložil amortizačnú tabuľku.

8. Žalovaný v ďalšom vyjadrení taktiež zopakoval svoje tvrdenia a argumenty a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.3.2015, sp.zn.: 8Mcdo/1/2014. Podľa žalovaného bolo preukázané, že na strane žalovaného absolútne absentovala vôľa uznať záväzok voči žalobcovi, rovnako tak si nemohol byť preto vedomý ani následkov z toho plynúcich. V závere navrhol súdu vykonať výsluch pôvodných žalovaných, voči ktorým bolo konanie zastavené a to F. G. a F. G..
K vyjadreniu priložil už skôr spomínaný rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp.zn.: 3Co/229/2017.

9. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý poukázal na výpoveď žalovaného, ktorou bolo preukázané, že podpis na dohode je jeho vlastnoručným podpisom. Tvrdenia žalovaného o tom, že si nepamätá na podpisovanie dohody a nemal vôľu uznať záväzok pokladá za irelevantné. Podpisaniu dohody predchádzalo rokovanie s dlžníkmi ako aj súdne konanie na tunajšom súde, čo vyplýva aj z obsahu dohody. Poukázal na čl. IV bod 3 Dohody a tiež na to, že nárok, ktorý uplatnil v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn.: 13Ro/293/2014 bol v celom rozsahu dôvodný, avšak žalobca ho zobral v celom rozsahu späť a umožnil žalovaným dlžníkom splácať ich dlh v mesačných splátkach. Ak by dlžníci neuzavreli danú dohodu, boli by zaviazaní na splnenie dlhu v celom rozsahu, pričom súd by im podľa žalobcu nemusel umožniť zaplatiť dlžnú sumu v splátkach, nakoľko dohodnutá výška splátky 50,- Eur mesačne s poukazom na celkovú výšku dlhu je v rozpore s rozhodovacou praxou súdov, v zmysle ktorej by k splneniu malo dôjsť do 36 mesiacov od vykonateľnosti rozhodnutia. Konanie žalovaného považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi a zneužitie postavenia spotrebiteľa, nakoľko v čase podania Dohody s výhodami jej uzavretia súhlasil, ba dokonca jej uzavretie spoluinicialoval, avšak v momente porušenia záväzkov tvrdí, že nemal vôľu dohodu v časti uznania záväzku uzavrieť. Žalobca taktiež poukázal na to, že žiaden zákon mu neukladá povinnosť zakomponovať do dohody poučenie o tom, že v prípade uznania dlhu začne plynúť nová 10 ročná premlčacia doba. Okrem toho uviedol aj to, že v prípade, že by sa súd stotožnil so žalovaným v tom, že dané uznanie je neplatný právny úkon, taká neplatnosť nemá podľa neho vplyv na platnosť dohody o splátkach, ktorá je potom samostatným 2 stranným právnym úkonom a poukázal na znenie § 41 OZ. Ďalej citoval časť rozsudku Najvyššieho súdu ČR zo dňa 23.8.2007, sp.zn.: 33 Odo 771/2005 a bod 19.1 VOP žalobcu. Podľa žalobcu je nesporné, že vôľa žalovaného smerovala minimálne k uzatvoreniu dohody o postupnom splácaní dlhu z úverovej zmluvy, v dôsledku čoho, v čase keď dlh nebol ani čiastočne premlčaný, došlo k zmene obsahu záväzku v časti splatnosti pohľadávky, a žalovaný sa zaviazal splácať svoj dlh v mesačných splátkach. V zmysle Dohody o splátkach si žalobca svoje právo na súde mohol uplatniť až potom, čo žalovaný, resp. úveroví dlžníci, neuhradili aspoň jednu splátku úveru, pričom pred týmto dátumom nemohlo dôjsť ani k začatiu plynutia premlčacej doby. V ďalšom poukázal na svoje predchádzajúce tvrdenia.

10. Súd rozhodol rozsudkom zo dňa 30.6.2021, sp.zn.: 9Csp/70/2019 tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania.

11. Proti rozsudku podal odvolanie žalovaný, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach ako odvolací súdu uznesením zo dňa 28.2.2023, sp.zn.: 9CoCsp/78/2021 tak, že rozsudok tunajšieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Tunajšiemu súdu vytkol, že pri posudzovaní platnosti uznania dlhu pochybil, v dôsledku čoho na tomto jeho právnom závere založené vyhovenie žalobe je minimálne predčasné, ale jeho skutkové i právne závery o tom, že žalobou v tejto veci uplatnené právo premlčané nie je, zároveň sú aj nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Pokiaľ súd prvej inštancie v plnom rozsahu vyhovel žalobe, pričom záver o dôvodnosti žaloby založil na právnom závere o bezvadnom písomnom dlh uznávacom prejave dlžníkov voči veriteľovi, pričom tento právny úkon ručiteľa podľa náležitých zákonných ustanovení (§558, §548 ods. 3 o. z.) evidentne neposúdil, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pre absolútny nedostatok dôvodov zároveň sú nepreskúmateľné závery rozhodnutia tunajšieho súdu, že (i) dlh nie je premlčaný, nakoľko neuviedol, kedy a aká dlhá premlčacia doba začala plynúť a prečo pre

začiatok jej plynutia sú právne relevantné ustanovenia §53 ods. 9 o. z. v spojení s §565 o. z. a že (ii) včas podaná žaloba vo veci 13C/414/2015 bola zjavne dôvodná, nakoľko vzhľadom na to, že dané konanie právoplatne skončilo jeho zastavením, niet pochyb, že dôvodnosť danej žaloby vecne posudzovaná ani nebola; rozhodnutie súdu v tomto súdnom konaní ako na „najdôležitejšej skutočnosti pre posúdenie“ o. i. „platnosti právneho úkonu“ založiť na tomto nijako neodôvodnenom konštatovaní bez ďalšieho preto zjavne nemožno, uvedené posudzovať však má zmysel, len pokiaľ žalovaný v konaní sa pokúsil vyvrátiť v §558, vety prvej o. z. ustanovenú vyvrátiť právnou domnienku o trvaní dlhu v čase jeho uznania. Úlohou súdu prvej inštancie v tomto ďalšom konaní bude vykonať dokazovanie potrebné za účelom posúdenia, či jednostranné vyhlásenie žalovaného ručiteľa obsiahnuté v listine ním podpísanej 6.3.2015 (i) (nie) je vyslovením jeho súhlasu s uznaním dlhu dlžníkmi (§548 ods. 3 o. z.) majúci pritom na zreteli, že pre platné uznanie dlhu dlžníkom právne významným o. i. je sľub dlžníka dlh zaplatiť (§558 o. z.) a či v prípade urobenia tohto vyhlásenia (ii) (nie) je daná zhoda vôle ručiteľa s jej prejavom (§39 o. z.). V závislosti od výsledkov vykonaného dokazovania o otázke (ne)platného uznania dlhu a obrany žalovaného v konaní (iic) (ne)bude potrebné posudzovať, či dlh v čase jeho uznania (ne)bol premlčaný a či ten, kto ho uznal o tom (ne)vedel (§558, veta druhá o. z.), pričom (iii) premlčacia doba žalobou uplatneného práva na peňažné plnenie buď je trojročná (§101 o. z.) alebo desaťročná (§110 o. z.). Úlohou súdu prvej inštancie bude pritom riadne sa vysporiadať s uplatnenou námietkou premlčania, t. j. skutkovo aj právne odôvodniť, kedy a prečo premlčacia doba začala plynúť vrátane toho, prečo v danom prípade (nie) je potrebné postupovať podľa §53 ods. 3 v spojení s §565 o. z., o akú dlhú premlčaciu dobu ide, aby bolo možné posúdiť a v prípadnom ďalšom odvolacom konaní odvolacím súdom preskúmať, či k uplatneniu práva touto žalobou na súde (ne)došlo v premlčacej dobe, pretože jedine tak zároveň (aj) žalovanému sa dostane kvalifikovanej odpovede, prečo jeho námietka premlčania (ne)obstojí. Pokiaľ tieto skutkové a právne závery v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie absentujú, nie je preskúmateľný jeho právny záver o tom, či uplatnené právo (nie) je premlčané.

12. Súd doručil rozhodnutie odvolacieho súdu stranám sporu a umožnil im vyjadriť sa a predložiť ďalšie dôkazy či návrhy na doplnenie dokazovania. Strany sporu zopakovali svoje predošlé argumenty a nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

13. Súd vykonal dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi a výsluchmi žalovaného a svedkyňi F. G.. Výsluch svedka F. G. súd nevykonal lebo žalovaný na jeho výsluchu netrval a zabezpečenie svedka s ohľadom na jeho zdravotný stav by nebolo možné. Na základe vykonaného dokazovania zistil tento skutkový stav veci:

14. Medzi stranami je nesporné, že žalobca s pôvodnými dlžníkmi F. G. a F. G. uzavreli dňa 29.7.2003 zmluvu o splátkovom úvere, v zmysle ktorej žalobca poskytol dlžníkom úver na prerobenie nehnuteľnosti vo výške 140.000,- Sk s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 8,80%. Poskytnutý úver bol zabezpečený ručením žalovaného. Prvá splátka bola splatná dňa 20.8.2003. Dlžníci si neplnili svoje povinnosti splácať úver riadne a včas, v dôsledku čoho sa dostali do omeškania. Dlžníci si nespĺnili svoju povinnosť ani po výzve žalobcu zo dňa 12.2.2014. Z dôvodu neplatenia podal žalobca proti dlžníkom a žalovanému ručiteľovi dňa 15.7.2014 žalobu na tunajší súd, ktorým sa domáhal zaplata dlžnej čiastky z poskytnutého úveru. Predmetné konanie vedené na tunajšom súde pod sp.zn.: 13C/414/2015 bolo zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby odôvodnenej uzavretím mimosúdnej dohody medzi žalobcom na jednej strane a dlžníkmi a žalovaným ručiteľom na strane druhej. Uznesenie o zastavení konania nadobudlo právoplatnosť dňa 17.11.2015. Žalobcovi bola v zmysle dohody priznaná polovica uplatnených trov konania. Mimosúdna dohoda uzavretá dňa 6.3.2015 spočívala v dohode o splátkovom kalendári a uznaní záväzku dlžníkov a žalovaného ručiteľa. Predmetná dohoda a uznanie neobsahuje ustanovenie o začatí plynutí novej 10 ročnej premlčacej doby skrz uznanie. Dlžníci ani žalovaný ručiteľ neplnili žalobcovi tak ako to bolo dohodnuté v dôsledku čoho žalobca podal voči dlžníkom a žalovanému ručiteľovi dňa 9.2.2017 novú žalobu, ktorá je predmetom tohto sporu. Po doručení žaloby bolo konanie voči dlžníkom právoplatne zastavené z dôvodu vyhlásených konkurzov na ich osoby. Žalobca si tak uplatňuje uhradenie dlžnej sumy len voči žalovanému ručiteľovi. Medzi stranami je nesporné aj to, že premlčacia doba má začať plynúť od konečnej splatnosti úveru, t.j. 20.7.2013.

15. Za sporné súd považuje žalovaným namietanú platnosť dohody o splátkach a uznanie záväzku, premlčanie nároku žalobcu a tiež porušenie povinnosti žalobcu uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere RPMN, čo má mať za následok, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Spornou je aj otázka,

že či v danom prípade ide o spotrebiteľský právny vzťah ako aj použitie jednotlivých právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa.

16. Z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp.zn.: 13C/414/2015 vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn.: 13C/414/2015 domáhal od žalovaných (dlžníkov a ručiteľa) zaplata sumy 2.939,01 Eur s príslušenstvom. Žaloba bola doručovaná súdu dňa 15.7.2014 a doručená súdu dňa 18.7.2014.

17. Uznesením zo dňa 26.10.2015, sp.zn.: 13C/414/2015 bolo konanie zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby na základe uzavretej dohody o splátkach, žalovaní boli zaviazaní spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcovi trovy konania vo výške 205,97 Eur a žalobcovi bol vrátený krátený súdny poplatok vo výške 169,30 Eur. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 17.11.2015 a vykonateľnosť dňa 21.11.2015.

18. Z Dohody o splátkach a uznanie záväzku v zmysle § 323 ObZ vyplýva, že predmetná dohoda bola vyhotovená dňa 27.2.2015 žalobcom a podpísaná dlžníkmi a žalovaným dňa 6.3.2015. Predmetom dohody bolo umožnenie dlžníkom a ručiteľovi splácať dlh v splátkach, opísanie rozhodujúcich skutočností, ktoré viedli k uzavretiu tejto dohody ako aj opis predchádzajúceho súdneho konania sp.zn.: 13C/414/2015 a ustanovenia o tom, že žalobca vezme žalobu späť a dlžníci a žalovaný ručiteľ zaplatia žalobcovi polovicu trov konania, ktoré mu vznikli podaním pôvodnej žaloby. V dohode je vyšpecifikovaná pohľadávka žalobcu voči žalovaným a taktiež sporné ustanovenie o uznaní záväzku, v zmysle ktorého mali dlžníci a žalovaný ručiteľ uznať záväzok voči žalobcovi čo do dôvodu, tak aj do výšky. Dohoda o splátkach a uznanie sú v jednom dokumente, ktorý koncipoval žalobca.

19. Podľa výziev zo dňa 6.9.2016 žalobca vyzýval dlžníkov a žalovaného na zaplata dlžnej sumy.

20. Z prehľadu splátok vyplýva, že dlžníci zaplatili od 20.8.2003 do 13.10.2015 spolu sumu 5.694,97 Eur. Od uzavretia dohody o splátkach zaplatili 3 splátky po 50 Eur,- (150,- Eur), ide pri tom o posledné 3 splátky. Okrem toho z neho vyplýva, že dlžníci a ručiteľ neplnili svoju zmluvnú povinnosť riadne a včas.

21. Z výpovede žalovaného je zrejmé, že si pamätá len to ako podpisoval zmluvu o úvere v banke, pričom na danú dohodu sa nepamätá aj keď podpis, ktorý je na zmluve je jeho vlastnoručným podpisom. Nevedel uviesť, že kto mu predložil danú dohodu, kto ju vypracoval. Na úver neplatil nič, keď mu prišli výzvy z banky, tak šiel hneď za dlžníkmi, ktorí mu povedali, že sa nemá báť, že oni to dajú dokopy, pričom do banky nešiel. Žalovaného nik neupozornil na následky podpísania dohody o splátkach a uznania záväzku.

22. Z amortizačnej tabuľky vyplýva, že dlžníci mali dohodnuté splátky vo výške 1.800,- Sk a že prvé splátky mali byť vo väčšej miere započítavané na úroky a postupne sa mal pomer započítania priamoúmerne meniť s tým, že posledné splátky mali byť vo väčšej miere započítavané na istinu.

23. Z výpovede svedkyne F. G. – pôvodnej žalovanej bolo zistené, že so žalovaným ručiteľom je suseda a tiež, že žalovaný s jej manželom si vzájomne ručili pri úveroch. Podpis na dohode je jej podpisom a pamätá si, že úver nakoniec splácala po 50,- Eur mesačne. Úver s manželom brali na rekonštrukciu domu. Ďalej bolo zistené, že ona telefonicky kontaktovala právneho zástupcu žalobcu z dôvodu žiadosti o splátky a predmetnú dohodu podpisovala v banke so ženou - zamestnankyňou banky a bolo jej vysvetlené, že predmetom dohody sú splátky úveru. Inštitút uznania dlhu nepozná, ani jeho následky. Žalovaný bol podľa svedkyne s nimi pri podpísaní dohody, vedel aký majú problém s manželom a viac ho nezaujímal, lebo vedel, že oni to budú splácať. Dohodu jej poslali, ona ju podpísala bez toho, aby si ju študovala.

24. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nárok žalobcu je premlčaný.

25. Podľa § 261 ods. 6 písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov - Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“), touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy: zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase

(§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

26. Podľa § 497 ObZ, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

27. Podľa § 546 OZ, dohodou účastníkov možno zabezpečiť pohľadávku ručením. Ručenie vzniká písomným vyhlásením, ktorým ručiteľ berie na seba voči veriteľovi povinnosť, že pohľadávku uspokojí, ak ju neuspokojí dlžník.

28. Podľa § 548 ods. 1 OZ, ručiteľ je povinný dlh splniť, ak ho nesplnil dlžník, hoci ho na to veriteľ písomne vyzval.

29. Podľa § 548 ods. 3 OZ, uznanie dlhu dlžníkom je účinné voči ručiteľovi, len keď s ním vysloví súhlas.

30. Podľa § 558 OZ, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

31. Podľa § 52 ods. 1 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

32. Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia OZ, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

33. Podľa § 52 ods. 3, ods. 4 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

34. Podľa § 54 ods. 1 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

35. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

36. Podľa § 112 OZ, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

37. Podľa § 34 OZ, právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

38. Podľa § 37 ods. 1 OZ, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

39. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

40. Podľa § 1 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy – o spotrebiteľských úveroch, tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa. Zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu.

41. Podľa § 151 ods. 1, 2 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

42. Prvou spornou otázkou, ktorú je potrebné v danom spore vyriešiť je, že či právny vzťah strán sporu je spotrebiteľským vzťahom. Súd konštatuje, že medzi stranami sporu ide o spotrebiteľský právny vzťah nakoľko žalobca pri uzatváraní a plnení zmluvy konal v rámci predmetu jeho podnikateľskej činnosti (dané je nesporné), pričom žalovaný ručiteľ je fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci jeho obchodnej či inej podnikateľskej činnosti, lebo samotný žalovaný podľa predložených listinných dôkazov nemá žiadne podnikateľské oprávnenie a záväzok, ktorý ručením zabezpečoval sa týkal poskytnutia finančných prostriedkov pôvodným dlžníkom – žalovaným na rekonštrukciu rodinného domu.

43. V nadväznosti na vyššie uvedené je však potrebné konštatovať, že aj keď ide o spotrebiteľský právny vzťah, nejde o spotrebiteľský úver a to s poukazom na § 1 ods. 2 písm. a) ZoSÚ účinného v čase uzavretia zmluvy, ktorý negatívne vymedzoval v akých prípadoch nejde o spotrebiteľský úver. Vzhľadom k tomu, že daný úver bol poskytovaný dlžníkom na rekonštrukciu rodinného domu (čo vyplýva jednak zo Zmluvy o úvere a potvrdila to aj svedkyňa F. G. v jej výpovedi) nejde o spotrebiteľský úver. Z uvedeného dôvodu námietka žalovaného ohľadom dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru spočívajúca v absencii RPMN v zmluve o úvere je zjavne nedôvodná.

44. Povinnosťou žalobcu pre úspech v spore bolo preukázať súdu, že pôvodným dlžníkom poskytol úver, ktorý sa zaviazali splácať a že dlžníci a následne ručiteľ si nespĺnili svoju povinnosť splatiť mu poskytnutý úver s úrokmi. Povinnosťou žalovaného bolo preukázať súdu, že nárok žalobcu je nedôvodný, že žalobcovi nemá čo platiť alebo že dlh zanikol. Žalovaný zvolil procesnú obranu spočívajúcu v tom, že sa snažil súdu preukázať, že dohoda o splátkach a v nej zakomponované uznanie dlhu, je absolútne neplatným právnym úkonom v dôsledku čoho nárok žalobcu vyplývajúci zo zmluvy o úvere je premlčaný, lebo žalobca si ho skrz neplatný právny úkon uplatnil na súde neskoro, teda po uplynutí 3 ročnej premlčacej doby. Premlčacia doba podľa neho mala začať plynúť od konečného termínu splatnosti celého úveru, pričom vzhľadom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu premlčacia doba podľa neho plynula, teda nespočítala po dobu prebiehajúceho súdneho konania sp.zn.: 13C/414/2015.

45. Platný právny úkon podľa § 37 predpokladá, že k prejavu vôle došlo slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, s možným predmetom plnenia. Inak je právny úkon neplatný. Sloboda a vážnosť sú základné náležitosti vôle. Sloboda vôle vychádza z podmienok utvárania vôle konajúceho subjektu. Ak tieto podmienky nepôsobia rušivo, násilne na mechanizmus vzniku vôle, neobmedzujú konajúceho vo výbere primeraných možností na prejavenie vôle, možno tak konštatovať, že vôľa je slobodná. Treba však zdôrazniť, že pri analýze slobody vôle sa v podstate skúma sloboda prejavu vôle. Základný rámec slobody vôle sa však nedá absolutizovať. Jeho zúžením na nedovolený nátlak zo strany protistojaaceho účastníka právneho úkonu (najčastejšie zmluvy), prípadne tretej osoby by mohlo dospieť k záveru o neslobode vôle aj v prípade, keď by išlo napríklad len o konanie v tiesni, ale nie za nápadne nevýhodných podmienok, prípadne konajúci by sa dovoľával neslobode, hoci právny úkon, ktorý urobil, bol jeho povinnosťou a pritom druhý účastník by tvrdil, že sa nemohol slobodne rozhodnúť, či právny úkon, ktorý bol povinný urobiť, urobí, alebo ho neurobí. Na slobodu vôle sa môže pôsobiť fyzickým donútením alebo psychickým donútením.

Psychické donútenie sa stotožňuje s bezprávnou vyhrážkou a vyvoláva neplatnosť právneho úkonu len v prípade, keď:

- je protiprávne, t.j. vynucuje sa niečo, čo takto nemožno vynucovať. Možno teda usúdiť, že nejde o bezprávnú vyhrážku, ak veriteľ hrozí dlžníkovi, u ktorého zistil zvýhodnenie iného veriteľa, trestným oznámením pre uvedený trestný čin alebo mu pohrozí exekúciou predajom domu a pod. Inak však treba posudzovať hrozbou trestným stíhaním, v podstate oprávneným, ak by sa takouto hrozbou chcelo dosiahnuť uzavretie napríklad darovacej zmluvy. V takom prípade by išlo o bezprávnú vyhrážku a darovacia zmluva by bola neplatná;

- vzbudzuje dôvodnú obavu z úkonu toho, kto hrozí. Dôvodná obava vyžaduje intenzívne pôsobenie okolností použitých ako bezprávne vyhrážanie sa. Pri posudzovaní dôvodnosti obavy preto nemožno v celom rozsahu zohľadniť subjektívny postoj, povahu adresáta bezprávnej vyhrážky, ale treba optimalizovať vzťah medzi okolnosťami vyvolávajúcimi dôvodnú obavu a subjektom, ktorý je pod ich tlakom,

- je adresná, to znamená, že smeruje voči tomu, na kom sa právny úkon vynucuje. Predmetom vyhrážky nemusí byť v každom prípade konajúci, stačí, ak sa týka blízkej osoby.

Vážnosť vôle súvisí s tým, že sa zdanlivo prejavuje vôľa, ktorá v skutočnosti neexistuje, resp. síce existuje, avšak v inej kvalite, než to ukazuje jej prejav. K takýmto prejavom vôle patria úkony urobené s vnútornou výhradou, simulované právne úkony, úkony urobené pri vyučovaní, pri hre, úkony spojené s recesiou a pod.

Právny úkon sa musí urobiť zrozumiteľne a vážne. Tieto náležitosti prejavu sa musia skúmať so zreteľom na právny význam, ktorý sa prikladá zrozumiteľnosti a určitosti, s prihliadnutím na to, že zrozumiteľnosť a určitosť súvisí so schopnosťou zrozumiteľne najmä písať a určitým spôsobom používať vyjadrovacie prostriedky.

Zrozumiteľnosť právneho úkonu značí, že jeho adresát (adresáti) je objektívne schopný pochopiť výrazové prostriedky použité na vyjadrenie právneho úkonu, prípadne aj pomocou prekladu (porúčiteľ urobí závet v maďarskom jazyku) alebo prevodu do spisovného (prirodzeného) jazyka. Na ujmu zrozumiteľnosti teda nie je to, že adresát nerozumie niektorým výrazom použitým pri prejave (napríklad z toho dôvodu, že nemá potrebné vzdelanie). Stačí, že takýto prejav je vo všeobecnosti zrozumiteľný a adresátovi je význam použitých výrazových prostriedkov objasnený (objasniteľný) alebo vysvetlený (vysvetliteľný) primerane povahe právneho úkonu (relatívna povaha zrozumiteľnosti). Iný prístup k zrozumiteľnosti právneho úkonu by mohol vyvolať značnú právnu neistotu, ak by konajúci musel vždy dbať na to, aby adresát v úplnosti pochopil všetky slová uvedené v prejave.

Právny úkon je určitý len vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah alebo keď prípadný rozpor možno odstrániť výkladom (výklad však nemôže dopĺňať právny úkon) alebo použitím dispozitívnych ustanovení zákona namiesto neurčitých častí prejavu vôle. Typický neurčitým prejavom vôle je, ak sa v zmluve uvádza, že sa uzaviera na neurčitú dobu a v tej istej zmluve sa jej trvanie dohodne do určitého dátumu. Dôsledky zmluvy uzavretej na neurčitú dobu sú totiž úplne iné, než dôsledky zmluvy uzavretej na určitú dobu. Zrozumiteľnosť prejavu však sama osebe neznamená aj určitosť právneho úkonu.

Možnosť predmetu plnenia je vyjadrením možnosti predmetu právneho úkonu. Možnosť plnenia sa posudzuje zásadne objektívne a skúma sa k okamihu urobenia právneho úkonu (počiatočná nemožnosť plnenia). Neskoršia nemožnosť plnenia má iné právne dôsledky než neplatnosť (zánik práv a povinností v zmysle § 575).

46. Predpokladom pre platné uznanie dlhu v zmysle § 558 OZ je okrem všeobecných náležitostí právneho úkonu aj splnenie osobitných náležitostí, ktorými sú písomná forma, sľúb zaplatiť dlh, vymedzenie dlhu čo do dôvodu aj výšky (v prípade platného uznania dlhú dlžníkom platí vyvrátiteľná právna domnienka, že dlh v čase uznania trval), ručiteľ s uznaním dlhú dlžníkom vyslovil súhlas. Nepostačuje tak len samotné uznanie existencie dlhu, ale nevyhnutne je potrebný aj prísľub dlžníka, že svoj existujúci dlh zaplatí, inak nepôjde o platné uznanie dlhu. V prípade, že absentuje prísľub dlžníka daný konkrétny dlh zaplatiť, nepôjde tak o platné uznanie dlhu a nemôže vyvolať právne účinky uznania dlhu. Uvedené vyplýva aj z ustálenej rozhodovacej praxe (napríklad rozhodnutia NS SR sp.zn.: 4Cdo/116/2009 alebo 4Mcd/1/2007).

47. V danom spore je evidentné, že takýto prísľub zo strany dlžníkov nebol, čo spôsobuje neplatnosť úkonu uznania dlhu a hľadá sa na neho akoby ani nebol.

Okrem toho podľa názoru súdu je dané uznanie dlhu neplatné aj z dôvodu, že je súčasťou dohody (dvojstranného právneho úkonu), ktorú nesporne koncipoval žalobca a zakomponoval tam uznanie dlhu (jednostranný právny úkon), ktoré mali v skutočnosti iniciovať dlžníci. Zo žiadneho vykonaného dôkazu nevyplýva, že by vôľa žalovaného smerovala k uznaniu dlhu. Z výsluchu svedkyne G., žalovaného a z vyjadrení samotného žalobcu vyplýva, že listina ako celok bola koncipovaná žalobcom a dlžníci spolu so žalovaným ručiteľom ju podpísali bez toho, aby akokoľvek tvorili alebo menili jej obsah. Dlžníci mali záujem uzavrieť s veriteľom len dohodu o splátkach. Inštitút uznania dlhu v rozhodnom čase podpisu dlžníci a ani žalovaný ručiteľ nepoznali, čo znamená, že uznanie dlhu nemohli preto ani iniciovať. Vzhľadom k tomu, že uznanie dlhu nenavrholi dlžníci, možno vyvodiť záver, že tento úkon nepredstavoval slobodnú vôľu dlžníkov a žalovaného. Na podporu uvedeného možno poukázať na závery rozhodnutí

KS v BB zo dňa 26.3.2015, sp.zn.: 12Co/82/2013, KS v TN zo dňa 20.6.2016, sp.zn.: 17Co/859/2015, NS SR zo dňa 30.3.2015, sp.zn.: 8Mcd0/1/2014.

48. Nakoľko súd posúdil uznanie dlhú ako neplatný právny úkon, nedošlo tak k plynutiu novej 10 ročnej premlčacej doby ako to predpokladá § 110 OZ. Pri vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného je potrebné aplikovať § 101 OZ. Strany sporu sa zhodli na tom, že premlčacia doba mala plynúť od konečnej splatnosti úveru, t.j. 20.7.2013. Trojročná premlčacia doba by tak uplynula dňa 20.7.2016. Žaloba v tejto veci bola podaná dňa 9.2.2017, teda po uplynutí premlčacej doby, čo znamená, že nárok žalobcu je premlčaný.

K tomu súd dodáva, že nebolo možné aplikovať § 112 OZ ohľadom spočívania premlčacej doby, lebo zo strany žalobcu nebola splnená zákona podmienka či predpoklad v podobe riadneho pokračovania v konaní. Žalobca totiž v pôvodnom konaní sp. zn.: 13C/414/2015 vzal žalobu späť, v dôsledku čoho bolo konanie zastavené bez meritórneho rozhodnutia veci a teda aj bez konštatovania ne/dôvodnosti pôvodnej žaloby. Išlo čisto o dispozičný úkon žalobcu a procesný postup, ktorý si zvolil žalobca. Nič na tom nemení ani to, že dôvodom späťvzatia žaloby bola dohoda medzi stranami sporu, keďže aj táto dohoda koncipovaná žalobcom bola nakoniec v tomto konaní právne vyhodnotená ako neplatná v časti uznania dlhu, od ktorého žalobca odvíjal svoj nárok v tomto konaní proti žalovanému ručiteľovi.

Pre úplnosť vo vzťahu k premlčaniu súd dodáva, že z obsahu spisu, ani pripojeného spisu tunajšieho súdu sp.zn.: 13C/414/2015 nevyplýva, aby žalobca predkladal dôkazy za účelom preukázania predčasného či mimoriadneho zosplatnenia úveru (pozn.: boli predložené len výzvy na plnenie bez oznámenia o predčasnom zosplatnení úveru), čo je zároveň predpokladom pre priznanie celej sumy tak ako to požaduje žalobca v tomto konaní. Napriek tomu žalobca môže požadovať celú dlžnú sumu (súčet dlžných splátok) ako ju požaduje v tomto konaní, avšak v prípade vznesenej námietky premlčania sa musí premlčanie posudzovať samostatne od splatnosti jednotlivých dlžných splátok a nie od dátumu viazaného na predčasné zosplatnenie úveru postupom podľa § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ. Tým chcel súd povedať, že aj v prípade, že by mal aplikovať premlčaciu dobu podľa § 103 OZ je logický dané, že žalobcom požadovaný nárok je premlčaný, keďže jednotlivé splátky by boli premlčané skôr keďže časovo predchádzajú dátumu 20.7.2013 – dátumu konečnej splatnosti úveru, na ktorý poukazujú obe strany sporu. Z rovnakého dôvodu by bol nárok žalobcu premlčaný aj keby došlo k riadnemu zosplatneniu celého úveru.

49. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

50. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

51. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

52. O trovách konania súd rozhodol v zmysle vyššie citovaných ustanovení zákona tak, že priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, keďže mal v konaní plný úspech. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Poučenie: Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znova od doručenia opravného uznesenia, len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 127 ods. 1 CSP). Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť podľa § 365 ods. 1, 2, 3 CSP len tým, že : a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za

následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.